

dant Tilshyn med de nye Bygninger, at vi kunne være firkte paa, at de blive opførte, som de skulle, men jeg tror nu nok, at Lovforslagets sidste Stykke, som jeg senere skal komme til, er meget mere praktisk, end om man saadan uden videre siger, at Amtmanden tager sin Beslutning efter at have indhentet Sogneraadets Erklæring, som han kan tage Hensyn til, hvis han vil (Afbrydelse af Brodenhus-Schack) — ja, der staar ikke Andet — og lade være at tage Hensyn til, om han vil. Det er meget behageligt for en Amtmand naturligvis, men jeg siger, at jeg kan ikke være fuldt sikker paa og enig i, at Amtmandens Afgjørelse her er den bedste. Hvad Begreb har han om Brandvæsen mere end andre Mennesker? Jeg forstaar ikke, at han skulde have noget som helst Fortrin der. Der er jo saa mange landkommunale Forhold — det veed baade det ærede Medlem og jeg — hvor Amtsraadet er med til at indstille. Hvorfor kunne ikke disse praktiske Mænd — baade de, der ere valgte af det større, og de, der ere valgte af det mindre Hartkorn — som ere kjendte i de vedkommende Kommuner, være med til at træffe Afgjørelsen her ligesom i saa mange andre lignende Tilfælde? Jeg skal nævne et analogt Tilfælde. Naar vi skulle have Buerderingsmænd, saa faar Amtsraadet en Indstilling fra Herredsfogden, men vi have Lov til at lade være at tage Hensyn til den. Derfor siger jeg, at § 15 om det nye Tilshyn kan jeg ikke være fornøiet med, for saa vidt som Amtmanden alene skal udnævne efter at have indhentet Sogneraadets Erklæring, som han kan tage Hensyn til og lade være at tage Hensyn til, efter som han vil, da jeg ikke kan indse, at en Amtmand, der som oftest er Amtmand for et helt Stift, skulde have særlige Kvalifikationer til at udnævne Mænd til at indtage disse Pladser. — Det haaber jeg ogsaa, at det ærede Udvalg vil tage Hensyn til. — Derimod tror jeg, at den sidste Del af § 15 er meget praktisk; den kan der komme noget meget fornuftigt ud af, naar „Justitsministeriet bemyndiges til, for saa vidt Overenskomst uden Udgift for Statskassen kan naaes med de indenlandske Forsikringsforeninger, at benytte disses Mellemkomst ved Tilshynet“, for det vil jo ligge i vedkommende Foreningers Interesse at gøre det saa godt og praktisk som muligt for Kasserne, og det vil ogsaa ligge i deres Interessenters Interesse, det vil sige, naar de Herrer ikke ville være altfor haarde, men tillade, at der bliver Konkurrence. Hvis vi alene havde den store eneherettede Brandkæse, som alene paatager sig dette prangende Navn, „den almindelige“, og vi alene kunde

henvende os til den, kunde det maaske træffe at være mindre heldigt; men naar Konkurrence, som det er ganske naturligt, staar mellem alle de autoriserede Brandforsikringsforeninger for Bygninger paa Landet, mener jeg, at denne Bestemmelse vil føre til, at Tilshynet paa den ene Side vil blive saa human som muligt, fordi den ene Kasse ikke vil støde sine Interessenter mere end den anden, og paa den anden Side vil disse Kassers Styrkelse have den allerstørste Interesse i, at der virkelig tages alle Hensyn, der kunne tages, saa at der ingen Uret sker. Jeg tænker, at Slutningen af § 15 kan blive meget praktisk og til stor Nytte, vel at mærke, naar der er Konkurrence, thi ellers er jeg ikke saa fuldt sikker derpaa. — Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget. Jeg tror, det i visse Maader er et Fremskridt, og at vi i længere Tid have haft Trang til, at der gøres Noget paa det Omraade. De Endringer, der gøres deri, bør være saaledes, at ikke Sagen bliver uantagelig for Landstinget, da det er et Fremskridt for os paa et stort økonomisk Omraade. Jeg vil, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds, anbefale den ærede Minister at have i Erindring, naar han tror, det rette Tidspunkt er der, at se efter omkring i Landet, hvor han mærker eller hører, at Brandskader grassere saa stærkt, som Tilfældet har været de senere Aar.

Clausager: Jeg vil kun gøre den Bemærkning til den sidste ærede Taler, at naar han erklærer, at det vilde være saa stor en Forstyrrelse fra det hidtil Bestaaende, om § 2 maaske endog i udvidet Skikkelse blev til Lovparagraf, da tager han maaske noget fejl eller er dog i alt Fald gaaet noget videre, end der virkelig er Anledning til. Efter § 6 i den bestaaende Brandpolitilov kommer der jo alt strenge Bestemmelser i Anvendelse med Hensyn til Afstanden fra Nabostedet og Bygningsmaaden, efter at Stedet er nedbrudt eller afbrændt, for saa vidt Vedkommende har en anden Byggegrund. Har han ikke det, saa er han efter den tidligere Lov berettiget til at opføre Stedet paa Brandtomten med samme Bygningsmaade som hidtil. Det er det, som denne Bestemmelse i § 2 tilsigter at raade Bod paa, saa at, naar der bygges indenfor 50 Mens Afstand, skal det være med brandfrit Tag. Jeg kan endog gaa med til, selv om Stedet ikke er aldeles nedbrudt eller nedbrændt, og der kun er Tale om en delvis Opførelse, at paalægge en Forpligtelse til at bygge med ikke brandfarligt Tag. Naar det ærede Medlem dernæst